

Kendimi yorgun hissettiğim zamanlar hep ölüm aklıma geliyor, belki düşüncemi oynatan adamın *nasılsa öleceksin, kendini yorma* demek isteyişi bu ancak ah, işte böyle.

Neler peşindeyiz, neler arıyoruz? Kendimi biraz daha uzaklaştırmak istiyorum insanlardan. *Fikir adamı* haline gelmek kadar tehlikeli bir şey yok, bir konuda fikrinin sorulmaya başlaması ve *bilmiyorum, umurumda da değil* diyecek kadar güçlü olmadığım için anlamadığım, düşünmediğim bir konuda insanların inanacağı şeyler söylemek. Bu tehlikeli bir durum.

Yazıyla beraber, yazıya karşı duyduğum yabancılık da arttı. İnsanın nasıl *yazar* olabildiğine dair bir eleştiri mekanizması. Kendi elini tutmak gibi düşünebilirsiniz bunu, belki *bu işin* yolu, kendini pazarlamaktan geçiyor; *doğru şeyler söylüyorsan, neden daha çok insanın bunu duymasını istemiyorsun?* Kalabalıktan hoşlanmıyorum.

Kalabalık çünkü, insanın haketmediği bir mertebeye sürüklemeye meyilli. Bir mahallede adımın anılıp, o mahallenin söylediklerimi hiç anlamamış sakinlerinin de buna katılması korkutucu.

Cemil Meriç aydının bir sınıfın sesi olabilirse duyulduğunu söylüyor. Aksi halde ne olur? Bazen bunu soruyorum, *yokluğun sesi nasıl olabilirsin?*